

Нъ немогъ да станъ —
Тънко ми е кръсче-то,
Осойна зъмя го испила
И коси ми въ гнѣздо извила
Пъстры зъмчета безглавчета!
Рада мами думаше:
Мамо ле, мила майко!
Що си стара и безумна —
Нѣка си, мамо, кукува,
Чи тя войвода ще бѣди
На хайдушко сборище.
Чи ще идъ въ гжстъ горъ,
Въ гжстъ горъ и зеленъ
И тогава ще, мамо, да станъ
И дума ще продумамъ.

(Кострова).

20. Л Е Б Е Д Ъ .

Лебедъ-тъ, споредъ голѣминъ-тъ, силъ-тъ, гордость-тъ и храбрость-тъ си, е нареченъ царь на сички-тѣ водоплавающи птици. Той е бѣлъ, кѣту снѣгъ, има малки свѣтли очи, черникавы крака и носъ, и дългъ шнъ. Той е прехубавъ когато плава тихо между зеленъ-тъ тръсть и тъмносинъ-тъ гладкъ повърхность на водъ-тъ. Сички-тѣ му движенія сж пълни съ прелѣсть. Той, кѣту начне да ся кѣпи, нири, плѣска съ крыла-та си и прѣска водны-тѣ капки. Гласъ-тъ на лебеда не е твърде добръ, даже е и грубъ; нъ при това той не е и никакъ непріятенъ, а най повече, кѣту ся чува отъ далечъ.

Крыла-та на тѣзи птицъ имѣтъ голѣмъ силъ. Еднъжъ женскій лебедъ сѣдялъ на яйца-та си до брѣгъ-тъ на рѣкъ-тъ. Изеднъжъ той видѣлъ, чи една лѣсица иди кѣмъ него